

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Τί εἶναι αὐτό τό μυστήριον τό μέγα, πού συντελεῖται γύρω ἀπό τό πρόσωπό σου, ἱερή Μητέρα καί Παρθένη; «Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί καί εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι θά σέ μακαρίζουν, γιατί μονάχα Σύ εἶσαι ἄξια γιά μακαρισμό!

Καί νά πού ὅλες οἱ γενιές Σέ μακαρίζουν. Ἐσένα εἶδαν οἱ θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, καί σέ μακάρισαν οἱ βασιλίσσες, δηλαδή οἱ ψυχές τῶν δικαίων, καί θά σέ ὑμνοῦν αἰώνια. Γιατί Σύ εἶσαι ὁ θρόνος ὁ βασιλικός, στόν ὁποῖον παραστέκονται Ἄγγελοι κοιτάζοντας τόν Βασιλέα καί Δημιουργό νά κάθεται ἐπάνω του. Σύ ἔγινες Ἐδέμ νοητή, πῶς ἱερή καί πῶς θεϊκή ἀπό τήν παλιά. Γιατί σ' ἐκείνη τήν Ἐδέμ ἔμεινε ὁ Ἀδάμ ὁ γήινος, ἐνῶ σ' Ἐσένα ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ. Ἐσένα προεικόνισε ἡ κιβωτός, γιατί Σύ γέννησες τόν Χριστό, τή σωτηρία τοῦ κόσμου, πού καταπόντισε τήν ἁμαρτία καί κατασίγασε τά κύματά της.

Ἐσένα προεικόνισε ἡ βάτος. Ἐσένα εἶχαν ἐπιγράψει προφητικῶς οἱ θεοχάρακτες πλάκες. Ἐσένα προζωγράφησε ἡ κιβωτός τοῦ Νόμου καί Ἐσένα εἶχαν φανερά προτυπώσει ἡ στάμνα ἡ χρυσή καί ἡ λυχνία καί ἡ τράπεζα καί ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρῶν πού ἔχε βλαστήσει. Ἀπό Σένα προῆλθε ἡ φλόγα τῆς θεότητος, τό μέτρο καί ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, τό γλυκύτατο καί οὐράνιο μάννα, τό ὄνομα τό ἀπερίγραπτο καί πάνω ἀπ' ὅλα τά ὀνόματα, τό φῶς τό αἰώνιο καί ἀπρόσιτο, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ οὐράνιος, ὁ καρπὸς πού δέν γεωργήθηκε, ἀλλά βλάστησε ἀπό Σένα μέ σῶμα ἀνθρώπινο.

Ἐσένα δέν προμηνοῦσε τό καμίνι πού ἔβγαζε φωτιά καί ταυτόχρονα δροσίζε ἀλλά ἔκαιγε καί ἦταν ἀντίτυπο τῆς θείας φωτιᾶς πού μέσα Σου κατοίκησε; Παρά λίγο ὁμως θά ξεχνοῦσα τή σκάλα τοῦ Ἰακώβ. Τί δηλαδή; Δέν εἶναι φανερό σέ ὅλους ὅτι Ἐσένα προεικόνιζε καί ἦταν προτύπωσή Σου; Ὅπως ὁ Ἰακώβ εἶχε δεῖ τίς ἄκρες τῆς σκάλας νά ἐνώνουν τόν οὐρανὸν μέ τή γῆ καί νά ἀνεβοκατεβαίνουν σ' αὐτήν ἄγγελοι, ἔτσι καί Ἐσύ ἐνώσες αὐτά πού ἦσαν πρὶν χωρισμένα, ἀφοῦ μῆπες στή μέση Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί ἔγινες σκάλα, γιά νά κατεβεῖ σ' ἐμᾶς ὁ Θεός, πού πῆρε τό ἀδύναμο προζύμι μας καί τό ἐνώσε μέ τόν Ἐαυτό Του καί ἔκανε τόν ἀνθρώπινο νοῦ νά βλέπει τόν Θεό.

Ποῦ θά ἀποδώσουμε ἀκόμη τά κηρύγματα τῶν Προφητῶν; Σ' Ἐσένα, ἄν θέλουμε νά δείξουμε ὅτι εἶναι ἀληθινά! Γιατί, ποιό εἶναι τό Δαυϊτικό μαλλί τοῦ προβάτου πού πάνω του ἔπεσε σάν βροχή ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι συνάναρχος μέ τόν Πατέρα; Δέν εἶσαι Σὺ ὀλοφάνερα; Ποιά εἶναι ἐπίσης ἡ παρθένος πού ὁ Ἡσαΐας προορατικῶς προφήτεψε ὅτι θά συλλάβει καί θά γεννήσει Υἱόν, δηλ. τόν Θεό πού εἶναι μαζί μας; Καί ποιό εἶναι τό βουνό τοῦ Δανιήλ, ἀπό τό ὁποῖο κόπηκε πέτρα, ἀγκωνάρι, χωρίς νά ὑποκύψει σέ ἀνθρώπινο ἐργαλεῖο; Ἄς ἔρθει ὁ Ἰεζεκιήλ ὁ θεϊκότατος κι ἄς δείξει τήν κλειστή πύλη πού πέρασε ἀπό μέσα της μόνο ὁ Κύριος καί παραμένει κλειστή.

Ἐσένα, λοιπόν, κηρύττουν οἱ Προφῆτες. Ἐσένα διακονοῦν οἱ Ἄγγελοι καί ὑπηρετοῦν οἱ Ἀπόστολοι. Ἐσένα σήμερα, καθὼς ἀναχωροῦσες πρὸς τόν Υἱό Σου, περιτριγυρίζαν ψυχές Δικαίων καί Πατριάρχων καί τό ἄπειρο πλῆθος τῶν θεοφόρων Πατέρων, πού συγκεντρώθηκαν ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς, σάν μέσα σέ σύννεφο, ψάλλοντας ἕμνους ἱερούς σ' Ἐσένα, τήν πηγὴ τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, πλημμυρισμένοι ἀπό τά θεῖα συναισθήματα.

Ἔω, πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται πρὸς τήν ζωὴ διὰ μέσου τοῦ θανάτου! Πῶς νά ὀνομάσουμε τό μυστήριο τοῦτο πού σχετίζεται μ' Ἐσένα; Θάνατο; Μά, ἄν καί ἡ πανίερη καί μακαρία ψυχὴ Σου χωρίζεται ἀπό τό ἀμίαντο σῶμα Σου καί αὐτό τό σῶμα Σου παραδίδεται στήν ταφὴ, ὅμως δέν παραμένει στό θάνατο κι οὔτε διαλύεται ἀπὸ τὴ φθορὰ. Ὅπως ὁ ἥλιος, ὁ ὀλόλαμπρος καί πάντα φωτεινός, ὅταν σκεπαστεῖ γιὰ λίγο ἀπὸ τό σῶμα τῆς σελήνης, φαίνεται σάν νά χάνεται καί τό σκοτάδι νά παίρνει τὴ θέση τῆς λάμπης του, μά αὐτός δέν χάνει τό φῶς του, ἀλλὰ ἔχει μέσα του τὴν πηγὴ τοῦ φωτός. Ἔτσι κι Ἐσύ, ἄν καί καλύπτεσαι σωματικά ἀπὸ τόν θάνατο γιὰ κάποιο χρονικό διάστημα, ἐν τούτοις ἀναβλύζεις πλούσια, καθαρὰ κι ἀτελείωτα τά νάματα τοῦ θείου φωτός καί τῆς ἀθάνατης ζωῆς, ποταμούς χάριτος καί πηγές ἰαμάτων.

Ἐσύ ἄνθισες σάν δένδρο γλυκύτατο κι εἶναι ὁ καρπός Σου εὐλογία στό στόμα τῶν πιστῶν! Γι' αὐτό καί δέν θά ὀνομάσω θάνατο τὴν ἱερὴ μετάστασή Σου, ἀλλὰ κοίμηση ἢ ἀποδημία ἢ ἐνδημία, γιὰ νά ἐκφρασθῶ καλύτερα, ἀφοῦ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ σώματος, πηγαίνεις νά κατοικήσεις στὰ καλύτερα, στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ Σου.

Ἄγγελοι μαζί μέ Ἀρχαγγέλους Σέ μεταφέρουν ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανούς. Καθὼς περνᾷς εὐλογεῖται ὁ ἀέρας καί ὁ αἰθέρας καθαγιαζεται. Χαίροντας ὑποδέχεται ὁ οὐρανός τὴν ψυχὴ Σου. Σέ προῦπαντοῦν οἱ οὐράνιες δυνάμεις μέ ἕμνους ἱερούς καί τελετὴ χαρμόσυνη: «τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη, ἐγκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος;». Εἶσαι ὠραία, λένε οἱ οὐράνιες δυνάμεις, σάν τό φεγγάρι, κι ὅλα τά Χερουβίμ ἐκπλήσσονται καί τά Σεραφεῖμ Σέ δοξάζουν, Ἐσένα πού δέν ἀνέβηκες μονάχα ὡς τόν οὐρανό, σάν τόν προφήτη Ἡλία, οὔτε μονάχα μέχρι τόν τρίτο

οὐρανό, σάν τόν ἀπόστολο Παῦλο, ἀλλά ἔφτασες μέχρις αὐτόν τόν θρόνο τοῦ Υἱοῦ Σου καί στέκεις κοντά Του μέ πολλή κι ἀνείπωτη παρηγοσία.

Ἔγινες λοιπόν εὐλογία γιά ὅλον τόν κόσμο, ἁγιασμός γιά τό σύμπαν, ἄνεση γιά τούς κουρασμένους, παρηγοριά γιά τούς πενθοῦντες, θεραπεία γιά τούς ἀρρώστους, λιμάνι γιά τούς θαλασσοδαρμένους, συγχώρηση γιά τούς ἁμαρτωλούς, παρηγοριά γιά τούς λυπημένους, πρόθυμη βοήθεια γιά ὅλους πού σέ ἐπικαλοῦνται, ἀρχή καί μέση καί τέλος ὄλων τῶν ἀγαθῶν πού ξεπερνοῦν τόν νοῦ μας.

Πῶς ὑποδέχθηκε ὁ οὐρανός Αὐτήν πού ἔγινε πλατύτερη ἀπ' αὐτόν; Καί πῶς ὁ τάφος δέχθηκε Αὐτήν πού δέχθηκε μέσα Της τόν Θεό; Ὡ, μνήμα ἱερό καί θαυμαστό καί σεβάσιμο καί προσκνητό, πού καί τώρα τό περιποιοῦνται Ἄγγελοι, παρευρισκόμενοι μέ πολύν σεβασμό καί φόβο, καί ἄνθρωποι πού ἔρχονται σ' αὐτό μέ πίστη, τιμώντας το, προσκυνώντας το, φιλώντας το μέ μάτια καί χεῖλια καί μέ πόθο ψυχῆς, ἀντλώντας πλοῦτο ἀγαθῶν.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἄς ταξιδέψουμε νοερά μακριά ἀπ' τή ζωή αὐτή μαζί μέ τήν Παρθένο πού φεύγει ἀπ' τή γῆ αὐτή. Ἐλάτε ὅλοι μέ πόθο καρδιακό, ἄς κατεβοῦμε στόν τάφο μαζί μέ τήν Παρθένο πού κατέρχεται σ' αὐτόν. Ἄς παρασταθοῦμε ὁλόγυρα στό ἱερώτατο κρεβάτι της. Ἄς ψάλλουμε ἕμνους ἱερούς, τέτοια περίπου λέγοντας μελωδικά ἄσματα: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου. Χαῖρε ἀμνάς πού γέννησες τόν Ἄμνό τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Σὺ πού εἶσαι πάνω ἀπό τίς ἀγγελικές δυνάμεις. Χαῖρε ἡ δούλη καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ Ἄμην.

«Ἐφυγε» ὁ πνευματικός τῶν κληρικῶν Ἄρχιμ. Γαβριήλ Τσάφος

Τοῦ ΑΝΤΩΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΛΙΠΗ στους ἐκκλησιαστικούς κύκλους προκάλεσε ἡ εἶδηση τῆς κοίμησης τοῦ π. Γαβριήλ Τσάφου χθές, σέ ἡλικία 74 ἐτῶν. Ἐπρόκειτο γιά μιὰ σημαντική ἐκκλησιαστική φυσιογνωμία, μιὰ σεβάσμια σύγχρονη μορφή τῆς Ἐκκλησίας καί σημεῖο ἀναφορᾶς γιά ἑκατοντάδες ἱερεῖς καί τίς οἰκογένειές τους. Διακόνησε ὡς ἐφημέριος ἀπό τό 1974 στό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα στήν πλατεία Καραμανλάκη, πού ἀποτελεῖ τόπο μαρτυρίου τῆς ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας.

Πνευματικό παιδί τοῦ μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἄνθιμου, ὁ μακαριστός π. Γαβριήλ εἶχε δεῖξει ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1970 τή βαθειά του πνευματικότητα. Ἦταν ιδιαίτερα ταπεινός καί οὐδέποτε ἐπιδίωξε τήν ἐκκλησιαστική ἐξέλιξη καί τά ἀξιώματα, παρά τίς πιέσεις πού τοῦ ἀσκοῦσαν. Ἀπό τά μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ ἄ80, μέ ἐπίκεντρο τό ἐκκλησάκι πού μαρτύρησε ἡ ἁγία Φιλοθέη, ὁ π. Γαβριήλ ἔγινε ὁ ἴδιος σημεῖο ἀναφορᾶς, κυρίως ὡς ὁ πνευματικός τῶν κληρικῶν.

Ἦταν ιδιαίτερος. Ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, ἀθόρυβος, χαμογε-

λαστός, μέ τεράστιο ἔργο. Δέν ἔχανε τήν εὐκαιρία νά μιλάει γιά τήν καταγωγή του ἀπό τή Μικρασία. Μιλοῦσε ἀπλά ἀπό καρδιάς χωρίς λόγους ἀκαδημαϊκούς. Μέ τή γνήσια πνευματική του κλίση, τόν μειλίχιο καί ἀπλό λόγο του πού, ὅπως λένε ὅσοι τόν γνώρισαν, ἦταν βαθιά λαϊκός, μετέτρεψε ἀπό τή δεκαετία τοῦ 1980 καί ἐξῆς τό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα σέ κέντρο «ἐναλλακτικῆς» πνευματικότητας κυρίως γιά νέους.

Ὁ π. Γαβριήλ ἦταν προσωπικός ἐξομολόγος γιά ἑκατοντάδες νέες καί νέους ἀπό κάθε περιοχή τοῦ λεκανοπεδίου, ἀλλά καί ἔξω ἀπό τά ὄρια τῆς Ἀττικῆς.

Ὅσοι πήγαιναν σίς συγκεντρώσεις καί τίς ἐξομολογήσεις διηγοῦνται ὅτι δέν θύμιζαν σέ τίποτα τήν κλασική ἐξομολόγηση, ἐνῶ ἀπό τίς νεανικές συντροφίες πού ὀργάνωνε δημιουργήθηκαν πολλά ζευγάρια πού ἔκαναν οἰκογένειες.

Μάλιστα, ὁ π. Γαβριήλ θεωρεῖται ὅτι δημιούργησε ἕνα ἰσχυρό καί πολύ παραγωγικό «φυτώριο» ἐκκλησιαστικῶν στελεχῶν, μιὰ καί ἀρκετά ἀπό τά νέα ζευ-

γάρια πού πάντρεψε ὁ ἴδιος ἔγιναν ἱερατικές οἰκογένειες. Ἦταν τόσο πολλοί οἱ ἱερεῖς πού συμμαρτύρησε ὁ ἴδιος ὁ π. Γαβριήλ τή χειροτονία τους, ὥστε νά θεωρεῖται ὁ βασικός τροφодότης ἔγγαμων κληρικῶν γιά τήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν τά τελευταῖα 30 χρόνια, χωρίς νά παραγνωρίζεται ὅτι πολλοί κληρικοί πού εἶναι πνευματικά του παιδιά ἐπανδρῶνουν καί ἄλλες μητροπόλεις ἀνά τήν Ἑλλάδα.

Στόν Ὁρωπό

Δημιούργησε τό Κέντρο Νεότητος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα στό Μήλεσι Ὁρωποῦ.

Μάλιστα, ἡ ὀργάνωση τοῦ κέντρου λένε ὅτι ἔγινε σέ ἓνα βράδυ, προκειμένου νά μήν προλάβει νά ἀντιδράσει ὁ –τότε– μητροπολίτης Ἀττικῆς Παντελεήμονας Μπεζενίτης πού δέν ἔβλεπε μέ καλό μάτι τά ἡσυχαστήρια. Τό Κέντρο Νεότητος ἀποτελεῖ τό σημερινό Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Βουρλιώτισσας, ὅπου σήμερα στίς 11 θά ψαλεῖ ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία καί στή συνέχεια θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ταφή τοῦ π. Γαβριήλ Τσάφου.

«Δημοκρατία», 1.8.2018

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθῶς ἠδύναντο. Λάμπσον καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἰδίον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Μεταμορφώσεως
τοῦ Σωτῆρος. Ἦχος βαρῦς.

«Ἀδελφοί μὲν ἡμεῖς πάντες...» καὶ μέλη Χριστοῦ

Τοῦ Ἀρχιμ. ΦΩΤΙΟΥ ΖΑΡΖΑΒΑΤΣΑΚΗ,
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης

ΛΕΝΕ ὅτι κάποτε, σέ ἓνα ταξίδι τους στήν θάλασσα οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνάντησαν ἓνα θαλάσσιο εἶδος κάτι σάν μικρό κῆτος, τό ὁποῖο ὅμως ὡς πρός τήν συμπεριφορά του ἦταν διαφορετικό ἀπό τά ὑπόλοιπα γνωστά εἶδη τῆς θάλασσας, μιᾶς καί ἦταν κοινωνικό ὡς πρός τήν ἐπαφή του μέ τούς ἀνθρώπους. Ἀκολουθοῦσε τό πλοῖο καί κάθε φορά πού μιλοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, αὐτό ἐκδηλωνόταν μέ τίς κινήσεις του σάν νά ἤθελε ἀπό τή μιᾶ νά συμμετάσχει στίς συζητήσεις καί ἀπό τήν ἄλλη νά παίξει μαζί τους χωρίς νά ἐκδηλώνει κάποιο φόβο πρός αὐτούς. Σέ μιᾶ στιγμή οἱ ἄνθρωποι ἀπό τό πλοῖο παρατήρησαν ὅτι τό κῆτος αὐτό δέν ἀντιδρούσε πλέον καί ὅτι μᾶλλον ἐξέπνευσε. Ὅταν τό ἀνέσυραν στήν ἀκτῆ γιά νά τό ἐξετάσουν ὡς εἶδος, διαπίστωσαν ὅτι ἔφερε μήτρα ὅπως οἱ ἄνθρωποι μένοντας ἐκπληκτοί. Ἔτσι τό ἄγνωστο μέχρι ἐκείνη τή στιγμή ζῶο ἀποφάσισαν νά τό ὀνομάσουν «Δελφίνο» ἐκ τῆς λέξεως «δελφύς» πού σημαίνει κοιλιά - μήτρα.

Γιατί ἀναφέρουμε αὐτή τήν ἱστορία. Ἐπειδή συνειρμικά ὁ νοῦς μας πάει κατευθείαν στή λέξη «ἀδελφός», προσπαθώντας νά συνδέσουμε τήν λέξη αὐτή μέ τήν παραπάνω ἱστορία. Βέβαια δέν εἴμαστε συγγενεῖς ἐκ τῆς ἰδίας μήτρας μέ τά δελφίνα καί οὔτε ἔχουμε καμία σχέση μέ αὐτά, ὅμως μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπό τήν ἄποψη τοῦ δοθέντος ὀνοματός τους σέ σχέση μέ τήν

ὁμοιότητα τῆς μήτρας μέ τούς ἀνθρώπους. Ποιά εἶναι λοιπόν ἡ προέλευση τῆς λέξης «ἀδελφός»; Μπροστά τό «α» τό ἀθροιστικό καί μετά ἡ ἀρχαία λέξη «δελφύς» πού σημαίνει κοιλιά - μήτρα. Ἄρα ἀδελφός εἶναι αὐτός πού προέρχεται ἀπό τήν ἴδια μήτρα! Ἔτσι γιά τόν κόσμο, ὑπό τήν στενή ἔννοια, σημαίνει πώς ἀδελφός μας - ἀδελφοί μας, εἶναι αὐτοί πού προέρχονται ἀπό τήν ἴδια μήτρα - μητέρα μέ μᾶς, ἔχουμε τούς ἴδιους γονεῖς, ἀνήκουμε δηλαδή στήν ἴδια οἰκογένεια. Ὑπό τήν εὐρύτερη ἔννοια ὅτι ἀνήκουμε στήν ἴδια φυλή, πατρίδα, ομάδα ἢ σύλλογο, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦμε ἀπό κοινοῦ κατοχυρώνοντας ἓνα θεσμό, μέ πολιτικές, θρησκευτικές ἢ συμβολικές ἐνέργειες, ἐπειδή χρειάστηκε σέ δύσκολες ὥρες (πολέμου, αἰχμαλωσίας, καταστροφές κ.ἄ.), νά ὑπάρχει ἡ σταθερή συμπαράσταση ἑνός ἔστω καί θετοῦ ἀδελφοῦ.

Στήν ἐκκλησιαστική γλῶσσα ἀδελφό ἀποκαλοῦμε αὐτόν πού ἔχει τήν ἴδια πίστη μέ μᾶς καί εἶναι μνημένο μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό σημαίνει πώς ἔχουμε τήν ἴδια μητέρα πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας καί κοινή μας μήτρα εἶναι ἡ κολυμβήθρα, ἀπό τήν ὁποία ὅλοι μας ἐξήλθαμε βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς τέκνα τῆς ἰδίας πίστεως. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς σέ μιᾶ ὁμιλία του (Ὁμιλία Α΄, Περὶ τῆς πρός ἀλλήλους εἰρήνης, ΕΠΕ 9,26-30) ἀναφέρει ὅτι εἴμαστε ἀδελφοί, «διότι προερχό-

μαστε από έναν κύριο και δημιουργό, τόν όποιο από αυτή τήν άποψη έχουμε κοινό Πατέρα. Άλλά κατά κάποιον τρόπο αυτήν τήν αδελφότητα τήν έχουμε κοινή και προς τήν άλογη και αναισθητη φύση. Έμεις όμως είμαστε αδελφοί μεταξύ μας ιδιαιτέρως και επειδή καταγόμαστε όλοι από έναν επίγειο πατέρα, τόν Άδάμ, άφ' έτέρου δέ, έχουμε γίνει κατ' εικόνα Θεού μόνον έμεις. Άλλά και αυτό είναι κάτι κοινό ανάμεσα σ' έμας και σέ όλα τά έθνη. Τέλος, είμαστε αδελφοί μεταξύ μας άκόμη περισσότερο, επειδή είμαστε όμογενείς και κατοικοῦμε τόν ίδιο τόπο, και ύπεράνω όλων επειδή διαθέτουμε κοινή μητέρα τήν ιερή Έκκλησία και τήν ευσέβεια, τής όποίας άρχηγός και τελειωτής είναι ο Χριστός, ο γνή-

σιος Υίός του Θεού, ο όποιος δέν είναι μόνο Θεός μας, αλλά ευδόκησε νά γίνει και αδελφός και πατέρας μας. Όχι δέ αυτά μόνο, αλλά και κεφαλή, άφου μās συνάγει όλους σέ ένα σωμα και μās κάνει νά είμαστε μέλη άλλήλων και αυτού του ίδιου».

Ένα λοιπόν είναι για μās τό ουσιώδες, ότι μπορεί νά μήν είμαστε άδέλφια από τήν ίδια σωματική μητέρα, αλλά είμαστε αδέλφια από τό ίδιο λουτρό πού είναι τό βάπτισμά μας, τό βάπτισμα τής παλιγγενεσίας και θεογενεσίας κατά τόν άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά, όπου διά τής αυτής πίστεως ένας Θεός επάνω σέ όλους και διά μέσου όλων και σέ όλους, μās συγκεντρώνει δίπλα του και μās κάνει μεταξύ μας όχι μόνο αδέλφια αλλά και μέλη του.

Τήν έν πρεσβείαις άκοίμητον Θεοτόκον, και προστασίαις άμετάθετον έλπίδα, τάφος και νέκρωσις οὐκ έκράτησεν· ώς γάρ ζωής Μητέρα, προς τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας άειπάρθενον.

Κοντάκιον τής Κοιμήσεως
τής Θεοτόκου. ΞΗχος πλ. β΄.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 -115 21, Ἀθήναι

Ἀθήνησι 25ῃ Ἰουλίου 2018

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2994

Πρός
Τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόδυνος ἐκ τῶν προσφάτων δεινῶν τῶν πυρκαϊῶν, οἱ ὁποῖες ἐπληξαν μέ ιδιαίζουσα σφοδρότητα τήν Ἀνατολική καί Δυτική Ἀττική, καθῶς καί ἄλλες περιοχές τῆς Πατρίδος μας, ἀπευθύνεται μέ αἰσθήματα συμπαθείας καί παραμυθίας πρὸς τόν εὐσεβῆ Ἑλληνικό Λαό, ἐξαιρέτως δέ πρὸς τοὺς πληγέντες ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ καταστροφή.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζει τὴν συμμετοχὴ τῆς στὸν πόνο καί τὴν ὀδύνη τῶν οἰκείων τῶν θυμάτων καί δέεται ὅπως ὁ ἐλεήμων Κύριος ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώντων τίς ψυχές τῶν βιαίως τεθνεώτων. Ὅρίζει δέ, κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴ 29ῃ Ἰουλίου ἐ.ε., νά πραγματοποιηθεῖ σέ ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἐπιμνημόσυνος Δέησις ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὑπὸ τοῦ πυρός μαρτυρικῶς τελειωθέντων.

Ταυτοχρόνως, ἡ Ἱερά Σύνοδος εὐχεται ἐκτενῶς καί ὑπὲρ τῆς, παρὰ τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἐνισχύσεως τῶν νοσηλευομένων, πρὸς τόν σκοπὸ τῆς ταχείας ἀποκαταστάσεως τῆς υἰγείας των, ἐνῶ δηλώνει τὴν συμπαράστασή τῆς πρὸς τόν ἀνθρώπινο πόνο ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν σοβαρὲς συνέπειες ἐκ τῆς μεγάλης καταστροφῆς καί ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία νά πράξῃ ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιὰ τὴν ἀνακούφιση ὄλων τῶν πληγέντων. Πρὸς ἐνίσχυση, μάλιστα, τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἔθεσε ἤδη τὴν ὀργάνωση «Ἀποστολή» τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στὴν διάθεση τῆς Πολιτείας καί τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως.

Ἐκ παραλλήλου, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζει τίς θερμότερες εὐχαριστίες τῆς πρὸς τὰ μέλη τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, τοῦ Λιμενικοῦ, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοῦ φιλοχρίστου Στρατοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀλλά καί

πρός όλους γενικῶς τούς ἐθελοντές, οἱ ὅποιοι μέ πνεῦμα ἀντοθυσίας καί συναντιλήψεως εὐρέθησαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή στά μέτωπα τῆς πυρκαϊᾶς γιά νά παρᾶσχουν κάθε βοήθεια, εὐχομένη νά ἔχουν τήν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐνίσχυση καί εὐλογία στή ζωή καί τά καλά τους ἔργα.

Ἐπί πλέον, παρακαλεῖ καί προτρέπει ὥστε, σέ κάθε Ἱερά Μητρόπολη, κατά τήν ἔμφρονα ποιμαντική κρίση τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, νά καταβληθεῖ κάθε δυνατή προσπάθεια γιά τήν ἐνίσχυση τῶν πυροπαθῶν. Ἐπειδή, μάλιστα, ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη αἵματος, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπευθύνει ἔκκληση γιά τήν κάλυψη αὐτῆς τῆς ἀνάγκης. Πρός τόν σκοπό αὐτό κρίνεται ἀπολύτως ἀπαραίτητη καί ἡ συνδρομή τῶν Ἑνοριακῶν Τραπεζῶν Αἵματος.

Τέλος, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπισημαίνει πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐθύνη ὅλων μας, ὥστε μέ σύνεση καί ὑπευθυνότητα νά διαφυλάσσεται ἡ ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό τήν καλλιέργεια τοῦ σεβασμοῦ καί τοῦ αἰσθήματος εὐθύνης πρὸς τό φυσικό περιβάλλον, προκειμένου νά παύσουν τραγικές καταστάσεις, ὅπως αὐτές τίς ὁποῖες ὅλοι βιώνουμε. Πρὸς τοῦτο, ἀπαιτεῖται ὁ καθένας νά ἐργάζεται καί νά συνεργάζεται γιά τήν εὐημερία τοῦ Τόπου καί κυρίως τῶν ἀνθρώπων του.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καί Μήλου Δωρόθεος
- † Ὁ Χαλκίδος Χρυσόστομος
- † Ὁ Νέας Σμύρνης Συμεών
- † Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων Νεκτάριος
- † Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης Παῦλος
- † Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων Ἐπιφάνιος
- † Ὁ Δράμας Παῦλος
- † Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλος
- † Ὁ Πολυανῆς καί Κιλκισίου Ἐμμανουήλ
- † Ὁ Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης Ἰωάννης
- † Ὁ Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσῶν Μᾶρκος
- † Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Χρυσόστομος
- Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς
- † Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀκριβές Ἀντίγραφον

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς

† Ὁ Μεθώνης Κλήμης

«Τό Θαβώρ!»

Τοῦ Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
 Ἱ. Προϊσταμένου Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος

«Ἀπλά γάρ ἐστί τῆς ἀληθείας ἔψη!»
 Τά λόγια τῆς ἀλήθειας εἶναι πάντοτε ἀπλά
 Αἰσχύλος

ΕΙΝΑΙ ἀδιαμφισβήτητη ἀλήθεια πώς μιά κατασκήνωση ἀποτελεῖ σημαντικό τομέα κοινωνικῆς δράσης καί προσφορᾶς, πού ἀποβλέπει στήν ψυχική, πνευματική καί σωματική ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν. Τά βοηθᾶ νά ἐνταχθοῦν ὁμαλά στήν κοινωνία καί προσφέρει σέ αὐτά τή δυνατότητα νά ζήσουν γιά μερικές ἡμέρες μακριά ἀπό τή μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τῆς πόλης, σέ μιά μικρή, στοργική, καλά ὀργανωμένη καί δίκαιη κοινωνία, πού δέν τά ἀπορρίπτει ἐξαιτίας τῆς καταγωγῆς τους ἢ τῆς οικονομικῆς καί οἰκογενειακῆς τους κατάστασης.

Οἱ παραπάνω σκέψεις καί κυρίως ἡ ἄδεια καί ἡ εὐλογία τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἀνθίμου μᾶς παρακίνησαν νά ἀναζητήσουμε κατασκηνωτικό χῶρο γιά τά παιδιά τῆς ἐνορίας μας. Ἀκολούθησε δεύτερη εὐλογία, αὐτή τή φορά ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε νά φιλοξενηθοῦμε ἀπό τό 2012 καί γιά ἕξι συνεχόμενα χρόνια στίς ἐγκαταστάσεις τῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως του στό Σιδηρόκαστρο τοῦ Νομοῦ Σερρών, γι' αὐτό καί τοῦ ὀφείλουμε

εὐγνωμοσύνη καί εὐχαριστίες ἄπειρες.

Ἡ ἀγωνία ὅμως καί ἡ ἀναζήτηση ἑνός δικοῦ μας κατασκηνωτικοῦ χώρου δέν σταμάτησαν. Καί ὁ ἅγιος καί ἐλεήμων Θεός ἐπευλόγησε αὐτές τίς ἀγωνιώδεις προσπάθειές μας καί οἰκονόμησε ἔτσι τά πράγματα, ὥστε νά βρεθεῖ χῶρος στά Πλατανάκια τῶν Σερρών, μιά καταπράσινη περιοχὴ στήν ὀροσοσειρὰ Μπέλλες.

Σέ αὐτή τή μαγευτική τοποθεσία τά παιδιά θά ἔχουν τή δυνατότητα νά ζοῦν μερικές ἡμέρες μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς φύσης καί ταυτόχρονα θά μπορούμε νά πραγματώνουμε κάθε χρόνο τούς εἰδικότερους κατασκηνωτικούς στόχους μας, πού εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῶν δημιουργικῶν ἱκανοτήτων τῶν παιδιῶν μας καί ἡ διοχέτευση τῆς ἐνεργητικότητάς τους σέ καλά ἔργα.

Στήν ἐνοριακή μας κατασκήνωση «Τό Θαβώρ» μαθαίνουμε στά παιδιά νά αὐτενεργοῦν, νά ἀποκοτῶν ὑπευθυνότητα, ἀλλά καί νά προάγουν τό ὁμαδικό καί δημιουργικό τους πνεῦμα, τό πνεῦμα συνεργασίας, ἀλληλεγγύης, ἀγάπης. Νά εἶναι σέ θέση νά διευθετοῦν τίς σχέσεις τους μέ τούς ἄλλους, νά ἀποδέχονται μέσω τῆς συμβίωσης τή διαφορετικότη-

τα σέ κοινωνικό καί οικονομικό επίπεδο. Στό «**Θαβώρ**» επιδιώκουμε νά συνδράμουμε στή διαμόρφωση ύγιους συνείδησης τών αύριανών πολιτῶν τῆς πολύπαθης πατρίδας μας.

Ἡ πνευματική ἐπίσης συγκρότηση τών παιδιῶν μας ἀποτελεῖ τόν πύο σημαντικό στόχο μας, ἀφοῦ τά πνευματικά ἐφόδια πού παίρνουν καί ἡ συμμετοχή τους στή λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μένουν ἀνεξίτηλα στήν καρδιά τους καί τούς συνοδεύουν σέ ὅλη τή μετέπειτα ζωή τους. Εἶναι παγκοίνως γνωστό ὅτι τά ὀφέλη πού ἀποκομίζουν τά παιδιά ἀπό τήν κατασκήνωση εἶναι συνήθως πολύ περισσότερα ἀπό τά ὀφέλη ὅλης τῆς καθηγητικῆς χρονιάς! Καί τοῦτο, διότι μέ τό κατασκηνωτικό πρόγραμμα δίνεται ἡ δυνατότητα νά βιωθοῦν ἐμπειρικά οἱ ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως. Πέρα ὅμως ἀπό τά μείζονα πνευματικά ὀφέλη, ἀνεκτίμητης ἀξίας εἶναι ἀναμφίβολα γιά τούς ἐφήβους μας τά πατροπαράδοτα ιδεώδη καί οἱ ἀναλλοίωτες μέσα στούς αἰῶνες ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού καλλιεργοῦμε στούς κόλπους τῆς κατασκήνωσῆς μας. Ἡ ἡμερήσια προσευχή, τά ἀναγνώσματα, ἡ ἔπαρση τῆς Γαλανόλευκης, ἡ ἀναφορά καί ὑπόμνηση τών ἀλύτρωτων καί ἀλησμόνητων πατρίδων ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο τμήμα τοῦ πλουσίου προγράμματός μας.

Παράλληλα ὅμως στήν ἐνοριακή μας κατασκήνωση «**Τό Θαβώρ**» τό παιχνίδι, τό τραγούδι, οἱ Ἑλληνικοί παραδοσιακοί χοροί, τό θέατρο, ἡ

ζωγραφική, τό Flying fox, ἡ ἵππασία, τό κανό, τό bulder, ἡ χειροτεχνία, ὁ ἀθλητισμός, ἡ ἐπαφή μέ τή φύση καί πάρα πολλά ἄλλα, κυρίως ὅμως ἡ μεταλαμπάδευση τῆς ἑλληνορθόδοξης παράδοσῆς μας, ἀλλά καί ἡ ἀγάπη τών στελεχῶν τῆς κατασκήνωσης προσφέρονται πλουσιοπάροχα σέ ὅλα τά παιδιά ἀνεξαιρέτως, ἰδιαίτερος ὅμως σέ παιδιά οἰκογενειῶν μέ οικονομικές δυσχέρειες, τών ὁποίων ὁ ἀριθμός ὀλοένα αὐξάνεται.

Γιά τήν ὑλοποίηση τών στόχων μας χρειάστηκε πάρα πολύς κόπος καί ὀργανωμένη δουλειά. Αὐτό τό τιτάνιο ἔργο, καρπός συλλογικῆς προσπάθειας, εἶναι πού καθιστᾶ ἐφικτό τό κατασκηνωτικό πρόγραμμα τῆς ἐνορίας μας καί στό τρέχον ἡμερολογιακό ἔτος. Ἡ τέλεση τών ἐγκαινίων τοῦ «**Θαβώρ**» στίς 16 Αὐγούστου 2018 ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, παρουσία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θερωῶν κ. Δημητρίου καί τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Ἀθανασίου, Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ἄλλων κληρικῶν ἀπό διάφορες Μητροπόλεις, παιδιῶν καί πλῆθους κόσμου ἔκανε τό σπουδαῖο αὐτό γεγονός τῆς ἐνορίας μας μέγιστο καί μοναδικό. Ἔτσι μεταξύ τών πολλῶν δραστηριοτήτων τοῦ Ναοῦ μας συμπεριλαμβάνεται πλέον καί αὐτή ἡ τελετή τῆς κατασκήνωσῆς μας. Τό «**Θαβώρ**» ἀποτελεῖ πραγματικά τή

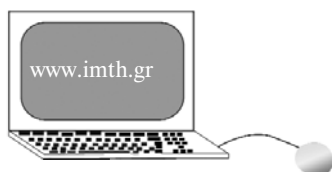
ναναρχίδα μας, τό καμάρι όλων μας.

Ἐκ βάθους καρδίας πολλές εὐχαριστίες ὀφείλω πρὸς ὅλους ὅσοι συνέδραμαν μέ κάθε τρόπο στήν ὑλοποίηση αὐτοῦ τοῦ στόχου, εἴτε μέ τήν προσεσχί εἴτε μέ τήν ὑλική συμπαράστασή τους. Ἐπίσης εὐχαριστίες γιά τήν ὀλόψυχη συμπαράστασή τους ὀφείλω στους συνεργάτες μου στόν Ἱερό μας Ναό, στούς δύο συνεφημέριούς μου, τόν π. Χρῖστο Καζανᾶ καί τόν π. Εὐστάθιο Καλπακίδη, στό Ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο, στούς ἐθελοντές καί τίς ἐθελόντριες, στά στελέχη καί τούς ὀμαδάρχες καί γενικά σέ ὅλους τούς ἐνορίτες, οἱ ὀποῖοι ἀνέλαβαν ὀλη τή δαπάνη τοῦ ἔργου. Τό ὀτι συνεργάστηκαν γιά νά ἐπιτευχθεῖ στήν ἐνορία τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Θεσσαλονίκης ἔνα τέτοιο ἔργο εἶναι κάτι πού

θά τούς τό ἀναγνωρίσουν καί οἱ μελλοντικές γενιές. Ἐξαιρέτως συγκινοῦμαι ἀναλογιζόμενος πόσο εὐλογημένη εἶναι ἐτούτη ἐδῶ ἡ ἐκκλησιαστική κοινότητα, ἀφοῦ σέ ἡμέρες δυσκολότατες στήριξε ὀλη αὐτήν τήν προσπάθεια καί διαμόρφωσε ἔτσι αὐτόν τόν χῶρο. Πρέπει νά ἐξομολογηθῶ πῶς τό ἀποτέλεσμα τῆς κοινῆς μας προσπάθειας μέ ἔχει ἐνθουσιάσει. Νιώθω ἰδιαίτερα ὑπερήφανος ὡς πνευματικός πατέρας. Τό ὀραμα γίνεται πραγματικότητα. Καί θέλω νά πιστεύω πῶς ὀλη αὐτή ἡ δραστηριότητα πού ἔχει ξεκινήσει φέτος μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά συνεχισθεῖ ὀχι μόνο κατά τούς καλοκαιρινούς μῆνες, ἀλλά καθ' ὀλη τῆ διάρκεια τοῦ ἔτους, ἐπειδή **κανένας ἀγῶνας, πού γίνεται γιά τόν Χριστό, δέν εἶναι χαμένος.**

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ**

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφείο: “ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ” Ἱαοίου 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολη - Βογατσιουῦ 7
Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές ἀὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.
- ISSN 2241-6552

Κάθε Κυριακή γίνεται ἀπευθείας μετάδοση τῆς Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας ἀπό τήν ἰστοσελίδα τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης στό διαδίκτυο www.imth.gr

Ἡ σιωπή

Τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΠΑΛΟΓΙΑΝΝΗ
Καθηγ. Νευρολογίας καί Νευροπαθολογίας - Ψυχιατρικῆς

Ὁ ἥλιος ἄπλωσε τήν πορφύρα του
μέ περισσή στοργή στή θάλασσα
πού καρτεροῦσε ἤρεμα τῆς νύχτας τήν σιωπή.
Τά σύννεφα στόν οὐρανό, σάν ἄγγελοι
πού ἀνοίγουν τά φτερά τους
χρυσά, γαλάζια, πορφυρά
συνώδευσαν τίς τελευταῖες ἀκτῖνες
πού ἀφήνανε διακριτικά
τό ἥλιο φῶς, τό λιγοστό στίς μακρινές κορυφές.
Ἀκούγονται ἀπό μακριά τώρα μονάχα τά πουλιά
πού φεύγουνε ὀμαδικά, ἀργά ψηλά πετώντας
καί παίρνουν στίς φτεροῦγες τους τό τελευταῖο φῶς.
Ἡ θάλασσα σταμάτησε νά τραγουδᾷ σιγόφωνα
καί νά ἀπαντᾷ στόν ἄνεμο πού χαιρετᾷ διακριτικά διαβαίνοντας
Σιωπή ἀπλώνεται παντοῦ γλυκειά σάν τήν οὐράνια μουσική
πού μυστικά ἀκούγεται μέσ τῆς ψυχῆς τά βάθη.
Σιωπή γεμάτη νόημα, πού ἀφήνει μόνο τήν καρδιά
Νά ὑμνολογεῖ δοξαστικά, νά εὐχαριστεῖ, νά ἀγάλλεται
νά λέει τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς εἰρηνικά, εὐλαβικά κι εὐγνώμονα,
Νά ζῆ τήν ὁμορφιά τῆς προσημονῆς καί τῆς γλυκειᾶς ἐλπίδας
πού ἐνισχύει τήν ψυχή τήν ὥρα πού προσκαρτερεῖ
γιά μιά ζωή ἀληθινή, ἀτέλετη καί αἰώνια
πού «νῦξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ» ποτέ καί δύση,
μέσα στό Φῶς τό ἀέναο, τό ἀληθινό, τό ἀνέσπερο.

Χαλκιδική, Αὐγούστος 2017

Στῶν Ψαρῶν τήν ὀλόμαυρη ράχη

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Στῶν Ψαρῶν τήν ὀλόμαυρη ράχη
 Περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
 Μελετᾶ τά λαμπρά παλικάρια
 Καί στήν κόμη στεφάνι φορεῖ
 Γεναμένο ἀπό λίγα χορτάρια
 Πού εἶχαν μείνει στήν ἔρημη γῆ.

Θείας πίστεως, διδασκαλία, κατεκόσμησας, τήν Ἐκκλησίαν, ζηλωτής τῶν Ἀποστόλων γενόμενος· καί κατασπείρας τά θεῖα διδάγματα, μαρτυρικῶς τόν ἀγῶνα ἐτέλεσας. Κοσμᾶ ἔνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. ᾠχος γ'.

‘Η άγια οικογένεια του τσάρου Νικολάου Β’ της Ρωσίας και ή δολοφονία της

Του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ
Φοιτητού του Τμ. Ιστορίας-Αρχαιολογίας

ΠΑΡΗΛΘΑΝ ήδη 100 χρόνια από την δολοφονία της τελευταίας τσαρικής οικογένειας της Ρωσίας και είναι καιρός πλέον να αντιμετωπισθούν οι συκοφαντίες.

Οι σύγχρονοι χριστιανοί (στό όνομα και στην πράξη) ήγεμόνες αποτελούν πρότυπα ιδανικών ήγετων στις μέρες μας. Συχνά στό παρελθόν πολλοί, όπως ό Μέγας Κωνσταντίνος, λοιδορήθηκαν και συκοφαντήθηκαν από πολλούς ιστορικούς, οι όποιοι θεωρούσαν και θεωρούν «σκοταδιστικές και αυταρχικές» πολλές από τίς ενέργειές τους. Τουτό συμβαίνει συνήθως, έπειδή άδυνατούν να κατανοήσουν τίς ιστορικές ιδιαιτερότητες της κάθε έποχής, ιδιαιτερότητες, οι όποιες αιτιολογούν κάποια «λάθη». Πρέπει να προστεθεί έπιπλέον ότι και συχνά άποκρύπτονται ή παραποιούνται διάφορα ιστορικά στοιχεία. ‘Ο Τσάρος Νικόλαος Β’ και ή άγία του οικογένεια δέν θά μπορούσαν, φυσικά, να αποτελούν έξαιρεση.

‘Ο Νικόλαος ήταν ό τελευταίος τσάρος της Ρωσικής Αύτοκρατορίας. Γεννήθηκε τό 1868. Πατέρας του ήταν ό τσάρος Άλέξανδρος Γ’ και μητέρα του ή τσαρίνα Μαρία Φυοντόροβνα, ή πρώην πριγκίπισσα Dagmar της Δανίας. Από μικρή ήλικία διακρίθηκε για την πίστη του στόν Θεό και την πλούσια πνευματική του καλλιέργεια όσον

άφορα ή θύραθεν γνώση. Άγαπημένος του Άγιος ήταν ό Δίκαιος και Πολύαθλος ‘Ιώβ, την ήμέρα μνήμης του όποιου ήρθε στόν κόσμο, και του όποιου τόν βίο θά μιμούνταν άργότερα. Δέν ύπερηφανευόταν για τό γεγονός ότι ήταν διάδοχος του ρωσικού άυτοκρατορικού θρόνου, ένώ σεβόταν άπεριοριστα τόν πατέρα του, ό όποιος μεγάλωσε τά παιδιά του μέ «σπαρτιατική πειθαρχία» και λιτό τρόπο ζωής, παρά τό γεγονός ότι ζούσαν σέ ένα παλάτι μέ 900 δωμάτια.

‘Ο νεαρός Νικόλαος άγάπησε την πριγκίπισσα του Hessen-Darmstadt Άλιξ από την πρώτη φορά πού συναντήθηκε μαζί της τό 1884. ‘Ομως ό πατέρας του για πολιτικούς λόγους δέν έδινε την συγκατάθεσή του να την παντρευτεί. ‘Ο Νικόλαος προσευχόταν μέρα-νύχτα, μέ όλη του την καρδιά, για να πάρει την γυναίκα πού άγαπούσε. Και οι προσευχές του δέν έμειναν άκαρπες. Τό 1894 ό τσάρος Άλέξανδρος άρρώστησε από νεφρίτιδα. Η ύγεια του έφθινε όλο και περισσότερο και, έτσι, κατέστη έπείγουσα ή ανάγκη να παντρευτεί ό Νικόλαος, ώστε να στεφθεί και έπισήμως τσάρος. ‘Ομως έπρεπε να ξεπεραστεί και ένα άλλο εμπόδιο: τό ζήτημα του δόγματος της Άλεξάνδρας. ‘Οντας Λουθηρανή δέν μπορούσε να παντρευτεί τόν διάδοχο του ρωσικού θρόνου, άν δέν μεταστρε-

φόταν στην Ὁρθοδοξία. Στην ἀρχή ἀρνοῦνταν νά κάνει κάτι τέτοιο, βάζοντας ἐμπόδιο στόν γάμο της. Ἀλλά καί ἐδῶ οἱ προσευχές τοῦ Νικολάου ἀπέδωσαν καρπούς. Ἡ Ἄλιξ τελικά δέχτηκε καί προσχώρησε στό ὀρθόδοξο δόγμα μέ τό ὄνομα Ἀλεξάνδρα. Μετά τόν θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Νικόλαος καί ἡ Ἀλεξάνδρα παντρεύτηκαν τόν Νοέμβριο τοῦ 1894 καί στέφθηκαν αὐτοκράτορες τῆς Ρωσίας τόν Μάιο τοῦ 1896.

Μαζί ἀπέκτησαν πέντε ὑπέροχα παιδιά, τήν Ὑλγα, τήν Τατιάνα, τήν Μαρία, τήν Ἀναστασία καί τόν διάδοχο Ἀλέξιο, ὁ ὁποῖος ἀργότερα διαπιστώθηκε ὅτι ἔπασχε ἀπό αἱμορροφιλία. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Νικολάου δέν ζοῦσε πλουσιοπάροχα, μέσα στήν χλιδή. Μπορεῖ νά ὑπῆρχαν πολλοί ὑπῆρες στό παλάτι, ὅμως τά δωμάτια ἦταν ἐπιπλωμένα μέ τά ἀπαραίτητα, ἐνῶ κοιμοῦνταν σέ σκληρά στρατιωτικά κρεβάτια.

Ὁ Νικόλαος ἦταν ἕνας πολύ φιλόθερος χαρακτήρας μέ συναίσθηση τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Ἐπισκεπτόταν μέ τήν οἰκογένειά του συχνά φιλόθερα ἰδρύματα καί δώριζε πολλά χρήματα σέ αὐτά. Τό σύνθημα ἐπιχειρήματα πολλῶν ὅτι ὁ τσάρος ἦταν ἄχρηστος, ἐπειδή «ὑπῆρχαν φτωχοί», εἶναι ὑπεραπλουστευτικό καί ἀνεδαφικό. Ἡ λύση τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρώπινης φτώχειας δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν ἑνός καί μόνου προσώπου. Ἐάν ὁ καθένας ἀπό μᾶς δέν νοιαστεῖ γιά τόν ἀδελφό του, φτωχοί θά ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν. Ὅπως, ἐξάλλου, πίστευε καί ὁ Μέγας Βασί-

λειος, ἡ τέλεια κοινωνία προέρχεται ἀπό τήν πνευματική ἀλλαγὴ τῶν ἀνθρώπων καί δέν εἶναι ἀποτέλεσμα κοινωνικῶν συστημάτων, ὅσο ἐξελεγμένα ἢ δίκαια κι ἂν εἶναι αὐτά. Ὁ ἱστορικός ἐρευνητής Nicholas Nicholson ἐπισημαίνει κάτι πού ἀνατρέπει τούς ἰσχυρισμούς τῶν συκοφαντῶν τοῦ τελευταίου τσάρου: «Ἡ Ρωσία ἐπὶ τσάρου Νικολάου Β΄ ἔκανε ἀλματώδη βήματα πρὸς τά ἐμπρός στοὺς τομεῖς τῆς γεωργίας, τῆς οἰκονομίας, τῆς ὑγείας, τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας καί τῆς ἐκπαίδευσης καί αὐτό μπορεῖ κάποιος πολὺ εὐκόλα νά τό διαπιστώσει, ἂν ψάξει σέ κρατικά ἔγγραφα».

Φυσικά, τά πρῶτα σύννεφα δέν ἄργησαν νά φανοῦν στόν ὀρίζοντα ἀπό τίς πρῶτες στιγμές τοῦ Νικολάου στόν θρόνο. Σκοτεινές δυνάμεις πού μόνον τό καλό τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ δέν ἀπεργάζονταν, ὅπως ἀποδείχτηκε ἀργότερα, ἀλλά ἐπιδίωκαν τό δικό τους προσωπικό συμφέρον καί εἶχαν ἀπίστευτη δίψα γιά ἐξουσία, ὑπὸ τόν προβατόσχημο δέ μανδύα τοῦ «ἀπελευθερωτῆ τοῦ λαοῦ» καί τό προσωπεῖο μᾶς δῆθεν «φιλελεύθερης» ἰδεολογίας, ἄρχισαν νά διαδίδουν ψεύδη καί συκοφαντίες γιά τόν Νικόλαο, ὅτι τάχα ἦταν νεαρός καί ἀκατάλληλος γιά τήν ἐξουσία, καθώς καί ἀδύναμος χαρακτήρας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ νέος τσάρος δέν εἶχε προλάβει νά προετοιμαστεῖ κατάλληλα γιά τήν ἐξουσία, λόγω τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πατέρα του στήν ὑγεία του, γεγονός πού ἔκανε τόν τελευταῖο νά μὴν βιάζεται νά ἐκπαιδεύσει τόν γιό του στίς ἀπαιτήσεις τοῦ τσαρικοῦ ἀξιώματος. Ὅμως πολὺ γρήγορα συνειδητο-

ποίησε τίς εὐθύνες πού εἶχε μπροστά του καί ἀπέκτησε ἐμπειρία. Ἡ πραότητα του σέ καμία περίπτωση δέν ἀποτελοῦσε ἐνδειξη ἀδυναμίας χαρακτήρα, ὅπως τόν κατηγοροῦν, δυστυχῶς, πολλοί ἱστορικοί. Ἄλλωστε, ὑπῆρχαν καί πολύ δυναμικές στιγμές, στίς ὁποῖες «τακτοποιοῦσε» τίς μικροπρέπειες τῆς ἐκπεσμένης ἠθικοπνευματικά ρωσικῆς ἀριστοκρατίας.

Κατά τή διάρκεια τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου οἱ μηχανορραφίες τῶν ἀντιπάλων τοῦ τσάρου ἦταν ἄνευ προηγουμένου. Γιά παράδειγμα, ἔστελναν πολεμοφόδια καί ἰατροφαρμακευτικό ὑλικό στή Σιβηρία ἀντί γιά τό μέτωπο στήν Πολωνία. Ἔτσι, ὑποβάθμιζαν τή ρωσική πολεμική προσπάθεια καί ὑποδαύλιζαν τήν ἀγανάκτηση τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ ἀπό τήν κούραση. Γι' αὐτό πολλοί Ρῶσοι πλανήθηκαν ἀπό τούς Μπολσεβίκους καί ὄχι γιατί ὄντως ὑπῆρχε τεράστιο οἰκονομικό πρόβλημα στή Ρωσική Αὐτοκρατορία. Ἐνῶ ὁ ρωσικός στρατός ἦταν ἔτοιμος γιά ἀντεπίθεση τήν ἀνοιξη τοῦ 1917, τότε «ὄλως τυχαίως» πολλοί ἀξιωματοῦχοι πίεζαν τόν τσάρο γιά παραίτηση. Ὁ μακάριος Νικόλαος, ὁμως, προκειμένου νά μήν προκαλέσει ἐμφύλια σύγκρουση καί οἱ Γερμανοί καταφέρουν νά εἰσβάλλουν ἀποφασιστικά στήν Ρωσία, μέ ταπείνωση καί ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὑπέβαλε τήν παραίτησή του στίς 2 Μαρτίου τοῦ 1917. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1917, ὡς γνωστόν, ξέσπασε ἡ ἀποκαλούμενη Ρωσική Ἐπανάσταση. Οἱ Κομμουνιστές ἐξόρισαν τήν ἁγία τσαρική οἰκογένεια σέ διάφορες πόλεις, ὅπου καί τήν ταπεί-

νωσαν μέ διάφορους τρόπους. Τά μέλη τῆς οἰκογένειας δέχονταν αὐτούς τούς ἐξευτελισμούς μέ ἀπαράμιλλη ταπείνωση. Ὁ πιστός στόν Νικόλαο στρατηγός Βαγιέικοφ ἔγραφε: «Ὅλες οἱ δυστυχίες ἔπεσαν πάνω σέ αὐτόν, ὁ ὅποιος τίς ὑπέμεινε μέ ταπείνωση ἀσκητῆ». Τελικά, στίς 17 Ἰουλίου 1918 οἱ Μπολσεβίκοι ἐκτέλεσαν διά πυροβολισμοῦ τόν τσάρο Νικόλαο καί τήν οἰκογένειά του στήν πόλη τοῦ Γιεκατεριμπούργκ.

Μετά τήν δολοφονία τους οἱ κομμουνιστές πυρπόλησαν τά λείψανά τους. Ὅμως, πρὸς μεγάλο πείσμα τῶν συκοφαντῶν τους, τά σώματά τους βρέθηκαν. Πιό συγκεκριμένα, τόν Ἰούλιο τοῦ 1991, ἔξω ἀπό τό Γιεκατεριμπούργκ βρέθηκαν τά λείψανα τοῦ Νικολάου, τῆς Ἀλεξάνδρας, τῆς Ὑλγας, τῆς Τατιάνας, τῆς Ἀναστασίας, καθώς καί τῶν ἀκολούθων τους. Τόν Ἰούλιο τοῦ 2007, 70 μέτρα πέρα ἀπό τόν πρῶτο τάφο ἀνακαλύφθηκαν οἱ τάφοι τοῦ Ἀλεξίου καί τῆς Μαρίας. Εἰδικοί ἐπιστήμονες ἐπιβεβαίωσαν τήν αὐθεντικότητα τῶν ἱερῶν τους λειψάνων. Ἡ πιό πρόσφατη ἔρευνα ἰατροδικαστῶν λίγο πρὶν τόν ἑορτασμό τῶν 100 χρόνων ἀπό τήν δολοφονία τους κατέληξε στό ἴδιο πόρισμα.

Ἡ Ρωσική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προχώρησε στήν ἁγιοκατάταξή τους, ὄχι γιά πολιτικούς λόγους, ὅπως ἐσφαλμένα κραυγάζουν μερικοί, ἀλλά γιατί ἀποτελοῦν πρότυπο χριστιανῶν ἡγετῶν, καθώς καί γιά τήν εὐσέβεια πού ἐπέδειξαν τίς τελευταῖες μέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς τους. Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος Βαζνεσένσκυ, τοῦ ὁποίου τά

λείψανα βρέθηκαν άφθαρτα, τονίζει: «Γνωρίζουμε ότι όταν υπέστησαν καταγγελίες και βασανιστήρια έλαμψαν με αξιοσημείωτη πραότητα, καλοσύνη, συγχωρητικότητα και καλή θέληση».

Η Μεγάλη Δούκισσα Όλγα έγραφε σέ μία από τίς τελευταίες έπιστολές της: «Ό πατέρας μου ζητά νά πώ σέ όλους όσοι έμειναν πιστοί πρός αυτόν

ότι δέν πρέπει νά πάρουν εκδίκηση γι' αυτόν, διότι τούς έχει συγχωρέσει όλους και προσεύχεται γιά όλους. Ούτε και γιά τόν έαυτό τους νά πάρουν εκδίκηση, αλλά νά θυμούνται ότι τό κακό πού βρίσκεται τώρα στόν κόσμο θά γίνει ακόμη πιό ισχυρό και ότι δέν είναι τό κακό πού θά νικήσει τό κακό, αλλά μόνον ή αγάπη».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Άρεταΐος Λυκ., «Υπόθεση Άναστασία», *Ίστορικά Θέματα*, τευχ. 87, Ίούλιος 2010, έκδ. Περισκόπιο, σ. 16-31.

Ί. Μ. Τιμίου Προδρόμου, *Άγιοι Βασιλομάρτυρες Ρομάνοφ*, Όσα δέν μόρεσε νά κρύψη ή σιωπή, έκδ. Άθως, 2018.

Μίλλαρ Λιούμπ., *Η Άγία Νεομάρτυς Έλισάβετ Θεοδώροβνα*, έκδ. Όσιος Σεραφείμ του Σάροφ 2005.

Gilbert Paul, «Remains of Last Russian Emperor and Family May be Exhumed Amid Doubts Over Their Authenticity», *Royal Russia*, Summer 2015, σ. 9-10.

Moss Vlad., «Was the Tsar right to abdicate in 1917?», *Royal Russia*, Summer 2015, σ. 102-112.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 03.08.2018

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ**

Μέ ξεχωριστή λαμπρότητα καί τήν προσήκουσα τιμή, ἐορτάσθηκε ἐφέτος ἡ μνήμη τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς μυροβλύτιδος, τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ στήν ὁμώνυμη ἱερά Μονή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία βρῖσκεται στό κέντρο τῆς πόλεως καί ἀποτελεῖ πνευματικό λιμάνι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Τό ἑσπέρας τῆς παραμονῆς, Πέμπτης 2ας Αὐγούστου, ἐτελέσθη ὁ Πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Στεφάνου, ὁ ὁποῖος προσῆλθε στήν ἱερά Μονή κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τοῦ Παναγ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου.

Κατά τό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος κ. Στέφανος, ἐμφανῶς συγκινημένος, ἀναφέρθηκε στήν ἱστορία τῆς ἱερᾶς Μονῆς, στόν βίο τῆς ἁγίας Θεοδώρας καί τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἁγίας Θεοπίστης καί στήν ἀξία τοῦ μοναχικοῦ ιδεώδους. Ἐξέφρασε τίς εὐχαριστίες του πρὸς τόν Παναγιώτατο κ. Ἀνθιμο γιά τήν πρόσκλησή του νά συμμετάσχει στίς ἱερές ἀκολουθίες, καθὼς ἐπίσης πρὸς τόν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πανοσιολ. ἀρχιμ. π. Ἰάκωβο Ἀθανασίου, τόν Καθηγούμενο τῆς ἱερᾶς Μονῆς πανοσιολ. ἀρχιμ. π. Βαρνάβα Γιάγκου καί τό Ἦγουμενο-συμβούλιο αὐτῆς γιά τήν ἄρτια διοργάνωση τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως, ἐνῶ προσέφερε καί ἓνα θυμιατό σέ ἐνθύμηση τῆς πρώτης ἐπισκέψεώς του ὡς ἐπίσκοπος στήν Μονή ὅπου ἐκάθη μοναχός, μέ τήν εὐχή, οἱ προσευχές ὅλων ὅσοι βρῖσκουν καταφύγιο στήν πνευματική αὐτὴ ὁδὸσὶν στό κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, νά ἀνέρχονται «εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς» στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Στῇ συνέχεια ὁ Καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἀρχιμ. Βαρνάβας εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο κ. Στέφανο γιά τήν παρουσία του, ἀναφέρθηκε στόν σύνδεσμο τῆς Μονῆς μέ τόν ἅγιο πρωτομάρτυρα καί ἀρχι-

διάκονο Στέφανο, σὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο ἡ Μονή τὴν περίοδο πού μόναζε σέ αὐτήν ἡ ἅγια Θεοδώρα μέ τὴν θυγατέρα τῆς ἅγια Θεοπίστη, ἐνῶ ἀντιδῶρισε μέ τὴ σειρά του μία ἀρχιερατική ράβδο.

Τό πρωί τῆς Παρασκευῆς 3ης Αὐγούστου, κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, ἐτελέσθη ἡ Παναγυρική Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἱερουροῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Στεφάνου μέ τὴ συμμετοχή τοῦ Καθηγουμένου, πολλῶν κληρικῶν καί ἀδελφῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς καί πλήθους λαοῦ.

Τέλος, τό ἑσπέρας τῆς 3ης Αὐγούστου ἐτελέσθη ὁ Μεθέορτος Ἐσπερινός, ἡ Παράκληση πρὸς τιμὴν τῆς ἁγίας Θεοδώρας, ἐνῶ πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἐψάλησαν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος τῆς ἁγίας τὰ ἐγκώμια αὐτῆς.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τό ἀναλόγιο τῆς Μονῆς, ἐλάμπρυνε μέ τὴν παρουσία του καί τὴν μελισταγή ἀπόδοση τῶν ψαλομένων ὕμνων, χορός νέων ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Ἰωάννου Χασανίδη, τοῦ καί πρωτοψάλτου τῆς ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ
Πολιτικοῦ Ἐπιστήμονος

ΜΕ ΤΗ ΣΑΦΗ διακήρυξη τῆς 10.1.2018 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τήν ψυχή τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ὑπερασπίσθηκε τήν ἱστορική ἀλήθεια. Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι δέν δεχόμεστε τήν ἀπονομή (παραχώρηση) τοῦ ὅρου Μακεδονία σέ ἄλλο κράτος εἶναι ὀρθή καί πιστεύω ὅτι αὐτήν πρέπει νά ἀκολουθήσουμε ὅλοι. Ἐξ ἄλλου τά προβλήματα πού θά προκύψουν ἀπό τήν ἐφαρμογή – ὃ μή γένοιτο – τῆς Συμφωνίας τῶν Πρεσπῶν ἔγιναν ἀντιληπτά ὅταν ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν Σκοπίων Νικόλα Ντιμιτρόφ δήλωσε ὅτι οὔτε οἱ κάτοικοι τῆς Βορείου Ἑλλάδος θά μποροῦν νά ἀποκαλοῦνται Μακεδόνες.

Μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συντάσσεται καί ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία τονίζει ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι μία, ἑλληνική καί ἀδιαπραγμάτευτη. Οἱ Κρητες Ἱεράρχες ὑπενθυμίζουν τήν ἐντυπωσιακή συμμετοχή Κρητικῶν ὀπλαρχηγῶν στήν ἀποκορύφωση τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, τό 1903-1908. Ἐπίσης ἡ Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου, ἀλλά καί συνολικά ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐξέδωσαν ἀνακοινώσεις, μέ τίς ὁποῖες ὑπογραμμίζεται ὅτι δέν πρέπει νά παραχωρήσουμε τό ὄνομα Μακεδονία σέ μή Μακεδόνες.

Ὅσοι ἀμφισβητοῦν τό δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας νά ἔχει γνώμη γιά τό Μακεδονικό εἶναι ἀνιστόρητοι. Ἀπό τούς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνες ἡ ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας προστατεύθηκε ἀπό Ὀρθοδόξους κληρικούς καί στηρίχθηκε στήν παράδοση τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Τόν 12ο αἰῶνα, ὅταν οἱ Νορμανδοί πολιορκήσαν τή Θεσσαλονίκη, οἱ ἄρχοντες δείλιασαν καί ἐκεῖνος πού ἐνθάρρυνε τούς πολεμιστές στά τείχη ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, ὁ γνωστός μελετητής τοῦ Ὅμηρου.

Κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν κινδύνευαν οἱ Μακεδόνες νά ἐξισλαμισθοῦν, ὁ Ὅσιος Νικάνωρ τῆς Μοῆς Ζάβορδας Γρεβενῶν, ὁ μοναχός Νεκτάριος Τέροπος, ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός κ.ἄ. περιόδευαν σέ πόλεις καί χωριά ἀποτρέποντας τήν ἀλλοίωση τῆς χριστιανικῆς ταυτότητας, διαφυλάσσοντας ταυτοχρόνως καί τήν ἐθνική ταυτότητα.

Τήν ἐποχή ἐκείνη ὅποιοι χανόταν γιά τήν Ἐκκλησία χανόταν καί γιά τόν Ἑλληνισμό. Ὅταν κάποιος ἐξισλαμιζόταν ἔλεγαν ὅτι «τούρκεψε». Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό μαρτύριο τῶν Νεομαρτύρων διέσωσαν τή χριστιανική καί ἑλληνική συνείδηση τῆς πλειοψηφίας τῶν Μακεδόνων. Οἱ δί-

γλωσσοι πληθυσμοί (σλαβόφωνοι ή βλαχόφωνοι) διαφύλαξαν την ελληνική τους συνείδηση διατηρώντας την Όρθόδοξη Πίστη και Παράδοση.

Κατά την Έλληνική Έπανάσταση του 1821 πολλοί μοναχοί του Αγίου Όρους συνέδραμαν τον Σεραϊό Έμμανουήλ Παππᾶ, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὴν ἐξεγερση στὴ Μακεδονία. Πολλοὶ κληρικοὶ τῆς Μακεδονίας, ὅπως ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Όρους Ἰγνάτιος, ὑπέστησαν μαρτυρικό θάνατο ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τῶν Ὁθωμανῶν στὴν Ἐπανάσταση.

Τὸ 1872, ὅταν ὁ Πανσλαβισμὸς χρησιμοποίησε τὴ Βουλγαρική Σχισματική Ἐξαρχία γιὰ νὰ ἀλώσει τὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων Μακεδόνων, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παρενέβη δυναμικὰ μὲ τὴν καταδίκη τῶν Σχισματικῶν ὡς Ἐθνοφυλετιστῶν. Δέν καταδικάσθηκε ὁ ὑγῆς πατριωτισμὸς, ἀλλὰ οἱ ἐθνικιστικὲς διαμάχες μεταξὺ Ὁρθοδόξων.

Στὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα ἀπὸ τὸ 1878 μέχρι τὸ 1908 πρωποστατοῦν καὶ θυσιάζονται Ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ ἠγούμενοι. Στὴν πρώτη φάση τοῦ Ἀγῶνος κατὰ τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας, τὸν Φεβρουάριο 1878, τὴ σημαία ὑψώνει ὁ Ἐπίσκοπος Κίτρους Νικόλαος Λούσης μὲ προπύργιό του τὴν Ἱερά Μονὴ Πέτρας τοῦ Ὀλύμπου. Θυμίζω ἐπίσης τὸν τότε Μητροπολίτη Δράμας καὶ μετέπειτα Ἐθνοϊερομάρτυρα Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσόστομο Καλαφάτη καὶ τὸν Μητροπολίτη Καστορίας Γερμανὸ Καραβαγγέλη, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν νέα ὄθηση στὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα τοῦ 1904-1908. Δύο Μητροπολίτες ἐξ ἄλλου θυσίασαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴ διαφύλαξη τῆς ἑλληνορθόδοξης

ταυτότητας τῆς Μακεδονίας: Ὁ Γρεβενῶν Αἰμιλιανὸς Λαζαρίδης καὶ ὁ Κορυτσᾶς Φώτιος Καλλιδης. Πολυάριθμοι ἦσαν καὶ οἱ ἀπλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους. Ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες τῶν ἱερέων, οἱ πρεσβυτέρους, ἔλαβαν μέρος στὸν ἀγῶνα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἐπιστολὲς τοῦ Παύλου Μελᾶ πρὸς τὴ σύζυγό του Ναταλία.

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης στά προφορικά καὶ γραπτὰ του μηνύματα ἐνεθάρρυνε ὄσους ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ μὴν πλαστογραφεῖται ἀπὸ τὰ Σκόπια ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας. Ἰδιαιτέρως τιμοῦσε τὸν ἀείμνηστο πολιτικὸ Νικόλαο Μάρτη, τὸν ὁποῖο συνεχάρη γραπτῶς γιὰ τὰ βιβλία τοῦ ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς ἀλήθειας.

Στίς 5.6.1992, ὅταν εἶχαν ἀποσχισθεῖ τὰ Σκόπια ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ Ἀρχιεπίσκοπο τὸν μακαριστὸ Σεραφεῖμ ἐξέδωσε μαχητικὸ ἀνακοινωθέν. Ἡ Ἐκκλησία κατήγγειλε τὸ «δημιούργημα τοῦ ἀθεϊστικοῦ Τιτοϊκοῦ καθεστώτος», τὸ ὁποῖο σφετερίζεται ἑλληνικὸ ὄνομα.

Στίς 17.11.2004 ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀπέστειλε ἐπιστολὴ στοὺς ἠγέτες τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ τοὺς ζητοῦσε νὰ στηρίξουν τὸ δίκαιο αἶτημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ μὴν χρησιμοποιοῦν τὰ Σκόπια τὸ ὄνομα Μακεδονία.

Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγῶνας συνεχίζεται μὲ εἰρηνικά, διπλωματικά καὶ πολιτιστικά μέσα. Ἄς ζητήσουμε ἀπὸ ὅλους τοὺς Βουλευτὲς νὰ μὴν κυρωθεῖ ἡ Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο.

5.9.2018

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν
ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Αὐτοί πού καλά γνωρίζουν νά ἀγωνίζονται γιά ἓνα βραβεῖο κατά τούς ἀθλητικούς ἀγῶνες, εὐχαριστιοῦνται ἀπό τά χειροκροτήματα τῶν θεατῶν καί μέ τῶν ἐπάθλων τήν ἐλπίδα ἔντονα παρακινοῦνται πρὸς τήν νίκη, πού ἀρμόζει σ' αὐτά.

Ἀσφαλῶς ὅμως καί ὅσοι ἔχουν σφοδρή ἐπιθυμία νά ἐπιτύχουν τά θεῖα χαρίσματα καί διψοῦν νά γίνουν μέτοχοι τῆς ἐλπίδας πού ἔχει ἐτοιμαστῆ γιά τούς ἁγίους, ἀφενός ἀναλαμβάνουν μετά χαρᾶς τούς ἀγῶνες χάριν τῆς εὐσέβειας πρὸς τόν Χριστό. Ἀφετέρου τήν τιμημένη καί ἔνδοξη ζωή κατορθώνουν ὄχι μέ τό νά προτιμοῦν τήν τεμπελιά, πού εἶναι στερημένη ἀπό μισθό, οὔτε βέβαια ἀγαπώντας τήν ἀνανδρῆ δειλία, ἀλλά πῶς πολύ κινούμενοι μέ ἀνδρεία ἐναντίον κάθε πειρασμοῦ καί συνεπῶς μέ τό νά κρίνουν σχεδόν ὡς ἀνάξιες λόγου τίς ἐπιθέσεις πού προέρχονται ἀπό τούς διωγμούς. Ἔτσι θεωροῦν πλοῦτο τό νά ὑποστοῦν παθήματα γιά χάρη Του. Διότι ἀνακαλοῦν στήν μνήμη τους τόν μακάριο Παῦλο, πού ἔγραφε ὅτι δέν ἔχουν ἀξία τά παθήματα τῆς ἐδῶ ζωῆς ἐμπρὸς στήν δόξα πού πρόκειται νά φανερωθεῖ σ' ἐμᾶς.

Πρόσεχε, λοιπόν, οἰκονομία ἐξαιρετη πού χρησιμοποιεῖ καί τώρα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πρὸς ὠφέλειαν καί οἰκοδομή τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Εἶπε σ' αὐτούς: «Ἄν κανεῖς θέλει νά μέ ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί ἄς σηκώσει τόν δικό του σταυρό καί ἄς μέ ἀκολουθεῖ. Διότι αὐτός πού θέλει νά σώσει τήν ζωή του θά τήν χάσει· αὐτός ὅμως πού θά χάσει τήν ζωή του γιά χάρη μου, θά τήν βρεῖ» (Ματθ. 16, 24-25). Σωτήριο βέβαια τό παράγγελμα καί ταιριαστό σέ ἁγίους. Καί γίνεται τοῦτο πρόξενος τῆς δόξας, γιά τήν ὁποία κάναμε λόγο παραπάνω, καί τήν χαρά γιά ὅ,τι θά γευθεῖ στό τέλος ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ ἐντός του. Διότι τό νά ἐπιλέξει κανεῖς τά πάθη γιά τόν Χριστό δέν μένει χωρίς ἀμοιβή, ἀλλά μᾶλλον προσπορίζει ὡς διαρκές καί ἀναφαίρετο ἀπόκτημα τήν μετοχή στήν αἰώνια ζωή καί δόξα.

Ὡστόσο, ἐπειδή ἀκόμη δέν εἶχαν τήν ἐξ ὕψους δύναμη οἱ μαθητές, φυσικό ἦταν νά πέσουν ἴσως κάπου θύματα ἀνθρώπινης ἀσθένειας, ὅποτε νά βάλουν μέ τόν νοῦ τους καί νά ποῦν μέσα τους: πῶς μπορεῖ νά ἀπαρνηθεῖ κάποιος τόν ἑαυτό του; Ἥ πῶς γίνεται, ἀφοῦ χάσει κάποιος τήν ζωή του, νά τήν βρεῖ πάλι; Καί ποῖο γιά ὅσους τοῦτο πάθουν τό ἰσάξιο θά εἶναι βραβεῖο; Ἥ, ἐπίσης, τί λογῆς χαρισμάτων θά εἶναι μέτοχος; Γιά νά τούς ἀφήσει, λοιπόν, μακριά ἀπό τέτοιες σκέψεις καί τέτοιους λόγους καί, ὅπως μέ τήν κατεργασία κανεῖς ἀλλά-

ζει τό σχῆμα στά μέταλλα, νά τούς ἀναμορφώσει γενναίους, κάμνοντας νά γεννηθεῖ μέσα τους ἡ ἐπιθυμία τῆς ὠραίας αὐτῆς δόξας, «Λέγω σέ σᾶς», λέει, «εἶναι κάποιοι ἀπ' αὐτούς πού βρίσκονται ἐδῶ, οἱ ὅποιοι δέν θά γευθοῦν θάνατο, ἕως ὅτου δοῦν τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Μάτθ. 16, 28). Μήπως τόσο πολύ θά ἐκταθεῖ γι' αὐτούς τό ὄριο τῆς ζωῆς τους, ὥστε σ' ἐκεῖνα νά φτάσουν τά χρόνια, ὕστερα ἀπό τά ὁποῖα, στήν συντέλεια τοῦ αἰῶνος, θά κατεβεῖ ἀπ' τούς οὐρανούς καί θά ἀποκαταστήσει τούς ἀγίους στήν ἐτοιμασμένη γιά χάρη τους βασιλεία; Βέβαια καί μέχρι τοῦτο μποροῦσε νά φτάσει ἡ δύναμή του. Διότι ὅλα μπορεῖ καί τίποτα δέν εἶναι ἀδύνατο ἢ ἀκατόρθωτο γιά τήν ἄκρα παντοδυναμία τοῦ πνεύματος Του. Βασιλεία ὅμως λέει τήν ἴδια τήν θεά τῆς δόξας, πού μέσα της καί ὁ ἴδιος θά ἐμφανιστεῖ ἐκεῖνο τόν καιρό, ὅταν θά λάμψει πάνω ἀπ' ὅσους βρίσκονται στήν γῆ. Διότι θά ἔρθει μέσα στήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ὄχι φυσικά μέ τήν εὐτέλεια πού χαρακτηρίζει ἐμᾶς.

Πῶς, λοιπόν, ἤθελε νά καταστήσει θεατές τοῦ θαύματος αὐτούς πού δέχθηκαν τήν ὑπόσχεση; Ἀνεβαίνει στό ὄρος ἔχοντας τρεῖς ἀπ' αὐτούς, τούς ὁποίους ἐπέλεξε. Ἐπειτα μεταβάλλεται σέ μιά ἀσυνήθιστη καί στόν Θεό ταιριαστή λαμπρότητα, ἔτσι πού καί ὁ ρουχισμός Του, καθῶς δέχεται τό φῶς, νά δίνει τήν ἐντύπωση τοῦ ἄκρως φωτεινοῦ. Μετά ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἥλιος, πού μόλις εἶχαν ἔρθει καί στάθηκαν γύρω ἀπ' τόν Ἰησοῦ, συζητοῦσαν γιά τήν ἔξοδό Του, τήν ὁποία ἐπρόκειτο νά ὀλοκληρώσει στήν Ἱερουσαλήμ, δηλαδή γιά τό μυστήριο τῆς ἐνσάρκου οικονομίας καί τό σωτήριο πάθος, λέω, πού ἐπιτελέστηκε πάνω στόν τίμιο Σταυρό. Ἀφοῦ μάλιστα ἀληθεύει ὅτι ὁ νόμος πού δόθηκε μέ μεσάζοντα τόν Μωυσῆ, καθῶς καί ὁ λόγος τῶν ἀγίων Προφητῶν, τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ προαναγγείλαν: ὁ πρῶτος μέ τύπους καί σκιές ζωγραφίζοντάς το σχεδόν ὅπως στό σανίδι· οἱ ἄλλοι ἔχοντας προεῖπει μέ πολλούς τρόπους ὅτι θά γίνεαι ὁρατός σέ καιρούς ὀρισμένους μέ τήν μορφή τήν δική μας καί ὅτι γιά τήν σωτηρία καί τήν ζωή ὄλων τῶν ἀνθρώπων δέν θά ἀποφύγει τό πάθημα τοῦ θανάτου πάνω σέ ξύλο.

Λοιπόν, ἡ ἐμφάνιση δίπλα σ' Αὐτόν τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ Ἥλια καί ἡ προσομιλία τῶν ἰδίων μεταξύ τους ἦταν κάποια οικονομία, ἡ ὁποία πολύ καλά, ὀλοφάνερα παρουσίαζε νά περιστοιχίζεται ἀπό ἐπίσημους ὑπηρέτες τόν Νόμο καί τούς Προφήτες ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπειδή καί τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν ἐξουσιαστή τόν παρουσίασαν, πρῖν φανεῖ, μέ ὅσα οἱ ἴδιοι προεκήρυξαν μεταξύ τους σύμφωνα. Δέν εἶναι δηλαδή ἀσυμβίβαστα τά προφητικά λόγια πρὸς αὐτά πού γνωστοποιήθηκαν μέ τόν Νόμο. Καί αὐτό τό νόημα ἔχει, νομίζω, τό νά ἀπευθύνουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο τόν λόγο, ὁ ἱερότατος Μωϋσῆς καί ὁ πανάριστος ἀπ' τούς Προφήτες. Αὐτός ἦταν ὁ Ἥλιος.

(ἀπόσπασμα)